

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 197. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346605068576/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

»Aa, Tak, Du! Saa er det ikke nær saa slemt, som jeg havde frygtet!«
— han tog et Par hurtige Skridt efter hende.

Men hun vinkede ham tilbage med Haanden; samtidig drejede hun Ansigtet, og han syntes bestemt, hun havde Øjnene fulde af Tårer.

Saa stod han atter ene tilbage. Og han var saa langt fra at være den Overlegne i dette Forhold, at han sletikke folte med, hvad hun maaske led og havde lidt, men alene, med hastig, glad, begjærlig Iver, mønstrede Beviserne paa, at hun — at hun virkelig elskede ham endnu. Aa, naar hun pintes, saa maatte hun jo elske ham! naar hun led saa meget, saa maatte hun jo elske ham! — Thi det kunde jo ikke være af anden Grund. —

Han var kommen igjennem Gartnerhaven og drejede nu om ad Østervoldgade. Den sene Eftermiddags Solskin stod skraat ind imod denne lange Murskrænt, som han nu havde at følge helt hen til Teglgårdstræde. Han havde altid syntes, at han var saa morsomt lukket ude fra den øvrige Verden, og ene sammen med Solskinnet, naar han gik her. Der mindede om at gaa langs Havstokken og af Klitrækken være lukket ene sammen med Havet. — Og nu i Aften! — hvor var det dejligt, saaledes at være udenfor det hele, — der var jo intet andet i hele Verden, der kom ham ved, undtagen dette livsalige Solskin og saa hans hemmelige Kjærlighed!

Saaledes stod Sagerne, indtil han naaede Hjørnet af Nørregade; dér kom han til at tænke paa, at det vel alligevel vilde være ham meget vanskeligt, ja, maaske helt umuligt, at komme i Forbindelse med — Kronprinsessegade, for han havde jo afvist ham, det var jo dog det, hun sagde: at hun ikke vilde have med ham at gjøre. — Nu kunde han aldeles ikke forstaa den underlig glade Fortrøstning, han havde gaaet i. Ige til Nørregade. Da han naaede ud til Peblingesøen og stod i sin Gadedør, og saae paa dens kjedelige, tamme Svaner, der dukkede og dukkede med deres lange Hals, naturligvis uden at faa fat i nogen Ting, — da var han meget oprevet og trist til Mode, og han havde dyb, smertelig Medfølelse med Rebekka, der nu gik ene og led ligesom han, blot at hun jo tillige pintes af sin Uvished. Straks efter kastede hans Tanker sig over denne hendes Uvished: om den nu ogsaa vilde sige Tvivl om hendes egen Kjærlighed? — Og nu havde hans Sind tilstrækkelig Beskjæftigelse til langt ud paa Natten, — han kunde tilsidst saa godt forstaa Rebekkas Afsky for at *pines* af at være forelsket.